

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**De Honore, Dignis Vel Indignis, Jvste Vel Inivste, Deo
Semper Jvstissimo, Dato, Negato, Violato**

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1650

§. 3. Laconis, Elisei, & Theodosij de obseruantia erga Magistros iudicium.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-48689](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-48689)

rena & aperta parricidia vitam subducunt; videant, inquam, quàm vita ipsi indigni sint; quamq; longè à DEI præcepto recedant, statim enim post DEVM iubentur colere parentes, ob similitudinè, quam habent cum Deo, vt D. Thomas docet, ab illis enim accipiunt vitam, escam, doctrinam, fidem. Quia igitur vita est à parentibus, sicut feudum à principibus; si fideles sunt, eius conseruationem, si infideles eius priuationem merentur. Vel ciconias imitemur, quæ parentes, cum senuerunt, plumis suis fouent, humeris gestant; escis nutriunt, vt D. Ambrosius monet. Vno verbo, ita filios constitutos esse oportet, vt nomen antè nostrum, quàm parentis nostri obliuiscamur.

S. Thom.
opusc. 7.

§. III.

Laconis, Elisei, & Theodosij de obseruantia erga Magistros iudicium.

2. Parentibus præceptores assimilatus Philosophus, quibus itidem par reddere non possumus; ita enim ait: *Magistris, dijs, & parentibus non potest reddi æquiualens*, vbi parentibus magistros præponit, quia ab illis vitam, ab istis bonam vitam habemus: & vt Cicero ait: *Idem erant antiquitus viuendi præceptores atque dicendi.* Hinc, vt idem

Aristot.
lib. 9.
Ethic.

Cic. lib. 3.
de orat.

H 2

alio

- Idem in
Lxi. alio loco scribit. *Paedagogi negligendi non sunt sed quodammodo colendi.* Nam sicut parentes filiorum corpora effigiant, ita præceptorum discipulorum mentes format. Quæ res tantò pretiosior videri solet, quantò homo interior homine est exteriorè præstantior.
- Plut. in
Lacon. Lacon quidam paedagogus pueri cura suscepta, cum interrogaretur, quid esset illi docturus? *Efficiam, inquit, ut honestis delictetur, turpibus offendatur.* In veteri testamento, quanti fecit magistrum suum Eliam Eliséus, quem sciens raptum iri in cælum, deserere noluit, quamuis Elias ei diceret.
4. Reg. 2. *Sede hic, quia Dominus misit me usque in Bethel. Cui ait Elséus: vivit Dominus, & vivit anima tua, quia non derelinquam te.* Atque ita tertio respondit, in exemplum eorum, quibus vel vna hora graue est cum Magistro suo ambulare. Quid dicam de Apostolis, Christum, ut *Magistrum suum ac Præceptorem* venerantibus? eum ubique prædicantibus, & laudantibus? atque pro eius nomine sanguinem & vitam fundentibus? Theodosius Imperator liberis suis virtutis magistrum præferre volens, Arsenio illi, cuius gloria terram sub sole omnem peruagata est, inuenato, eos commissit quibus ille susceptis, eam disciplina omni præceptoris
- Matth.
26. 12.
Luc. 22. 11.
Luc. 5. 5.
3. 24. 9. 33.
21. 7.
Niceph.
lib. 12.
hist.
Eccl. c. 23.

propris, tum liberali educatione, patris illis loca
 fuit. Imperator enim illum, ne quem ex Imperij
 sublimitate conciperet metum, sed illis potius ut
 seruis uteretur, admonuerat. Tantum verò ut
 id ille fecerit, abest, ut insigni modestia & mode-
 ratione diuersum potius fecerit. Et cum dere-
 pentè Theodosius ad eos aliquando venisset, pue-
 ros quidem cum splendore magnifico confidentes,
 Arsenium autem inter docendum eis astantem
 reperit. Qua de causa Imperator indignatus,
 cum illos insignibus principalibus nudauit, tum
 sempiterna memoria dignum, & verè imperiale
 illud verbum est prolatus: Si tales se prabituri
 essent, ut mores vitamq; suam ad disciplinam &
 leges Dei componerent, propensum & illum fa-
 re, ut eis Imperium in manus tradat, ad ciuium
 & subditorum commodum & utilitatem accom-
 modatum: sin minus, conducibilis eis esse dixit,
 ut sic priuatim vitam exigerent, quam doctrina
 nulla cum periculo imperarent. In hunc mo-
 dum Theodosius filiorum suorum Præcepto-
 rem Arsenium honorauit. Quid autem fe-
 cerit alter discipulorum, diuina prouidentia
 regente, sic pergit narrare Nicephorus. Sed
 grauis ea prouincia Arsenio visa est, qui curas
 eiusmodi odisset, & à talibus turbis & tumulti-
 bus alienissimus esset. Proinde Deum est preca-

ius, ut honesta praberetur caussa, qua à presentibus liberaretur vinculis. Et Deus brevi id fecit. Admisit delictum quoddam Arcadius: quod quia impunitum relinquere non potuit, ferula illum coercens Arsenius castigavit. Atque ille factum id tamquam iniuriam agrè ferens, mortem ei est molitus. Consilium id clam ceptum ubi Arsenius rescivit, insolenti illo vestitus reiecto, quam primum in Scetimo se contulit, & calitus ad se delatam vocem audivit: Arseni, tumultu fuge, & saluabere. Et, vivente quidem Theodosio, latuit. Postquam autem Arcadius ad Imperium pervenit, Angelicam eum consecrari vitam innotuit. Proinde Imperator ad eum scribens, cum precationem benedictionemque eius, tum peccati gratiam ab eo petijt. Eidemque, ut Ægypti totius tributum pauperibus praberet, permisit. Sed hoc ille non recepit. Ita Arcadius discipulus, prius ingratus, postea, quantum Arsenio deberet, agnoscens, Praeceptorem suum honoravit.

§. IV.

Alia illustria exempla eorum, qui Praeceptorum suos honoraverunt.

Petr.
Matth.
lib. 1. hist.
Gallic.

Magnis & alij Principes honoribus Magistros suos sunt venerati. Hadrianum Praeceptorem suum Carolus V. post varia atque magna